

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Úvodní list

Název školy	Obchodní akademie, České Budějovice, Husova 1
Číslo šablony/číslo sady	32/05
Poř. číslo v sadě	06
Jméno autora	Mgr. Miloš Nygrýn
Období vytvoření materiálu	Únor 2013
Název souboru	VY_32_INOVACE_05_IKT_06
Zařazení materiálu podle ŠVP	IKT – 1. (příp. obor) 1 –Textový procesor
Téma	Textové editory - styly, torba, editace -příklad
Druh výukového materiálu	Pracovní list – přímá práce žáků
Anotace	<p>Pracovní list obsahuje praktický příklad na tvorbu, editaci stylu daného textu. Má za úkol také naučit žáky psát text nahrubo a nepoužívat zakázané znaky během psaní.</p> <p>Přínos materiálu je ve vyšší náročnosti, úspory času pro studenty a učitele ve společné práci.</p> <p>Použité pomůcky PC ve školní síti</p>
Použitý zdroj	Wikipedie: Babička (novela). [online]. [cit. 2013-02-26]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Babička_novela

Úkoly pro úpravy textu – samostatná práce

- 1) Přečtěte si pozorně text a odstraňte znaky, které do textu nepatří
- 2) Vytvořte styly následujících parametrů a těmito styly upravte text
 - a) Styl (název Babička) Arial, 21,5b., barva písma modrá, zarovnání na střed, mezery před a za auto
 - b) Text v článku Babička (styl vyprávění) Times New Roman, 12.b, zarovnání do bloku, odsazení prvního řádku v odstavci o 1,22 cm, řádkování 1,5, mezery před a za 12b., kontrola osamocených řádků.
 - c) Text Postavy (styl Postavy), Arial, 14b., kurzíva, mezery před a za auto, zarovnat na střed
 - d) Zbývající text (text4) písmo Calibri, 12b., zarovnání do bloku, řádkování přesně 14b., mezery před a za auto

Babička

Babička – Magdaléna Novotná žila v pohorské vesnici Olešnici u slezských hranic. Měla syna a dvě dcery. Jednoho dne obdržela od starší z dcer – Terezky dopis, ve kterém jí dcera psala, že její muž Jan Prošek, který dříve sloužil ve Vídni, byl přeložen do Čech na panství kněžny Kateřiny Zaháňské. Zvala babičku, aby se k nim navždy přestěhovala. Babička nechtěla opustit svoji rodnou vesničku a přátele, ale zároveň chtěla vidět svoji dceru a poznat svá vnoučata, která doposud ještě neviděla.

Nakonec odepsala, že přijede. Babičku všichni, zejména děti (Barunka, Vilém, Jan, Adélka), netrpělivě očekávali. Děti se dohadovaly, jak ta jejich babička asi vypadá. Když přijela, měli všichni velkou radost a Barunka s ostatními z ní nemohli oči spustit. Připadala jim krásná, ale děti nevěděly, proč má tak šedivé vlasy, málo zubů, scvrklé ruce... To jim ovšem babička vysvětlila. Babička se svými vnoučaty chodívala na procházky, vyprávěla jim různé příběhy a modlila se s nimi i za ně.

Babička si zvykla na nový dům na Starém bělidle, ale scházela jí práce, proto předla len a krmila drůbež. Ve vsi ji měli všichni brzo rádi. Babička si také někoho oblíbila. Byla to dívka jménem Kristla, hospodské děvče. Ale brzy si babička oblíbila i komtesu Hortensii, která krásně malovala a namalovala i babičku.

Ve vsi bylo jedno, dříve krásné děvče. Jmenovala se Viktorka, byla dcerou sedláka. Zamiloval si ji jeden hoch z vedlejší vsi, ale do vesnice přijeli myslivci a jeden ji začal pronásledovat. Viktorka se z toho zbláznila a běhala po lesích, nemluvila s lidmi, jen zpívala u splavu, snad svému dítěti, které tam utopila. Jednoho dne přišla bouře a Viktorku zasáhl blesk.

Rodina Proškova (ve skutečnosti Panklova) měla i jiné přátele. Byl to například myslivec a mlynář, kteří k nim chodili zejména v neděli.

Kristla se vdala za svého milého Mílu. Za několik týdnů se na Starém bělidle lidé dozvěděli, že se slečna Hortensie bude vdávat za italského malíře. Všichni jí to přáli, ale komtesa zemřela. Zanechala malého synka...

Nikdo by neřekl, jak Proškovici babička zestárla. Na jaře začala kašlat a nemohla už ani chodit do kostela. Proto poslala na všechny strany dopisy, aby k nim přijeli. Za několik dní babička zemřela. Všichni lidé, kteří ji znali, plakali, protože ji měli velice rádi.

Když se konal babiččin pohřeb, hleděla kněžna Zaháňská z okna, vzdychla a zašeptala: „Šťastná to žena!“

Postavy

babička

Moudrá, laskavá a starostlivá žena, hluboce věřící, lidé si jí váží, stará se o vnoučata a hospodářství, všem pomáhá.

Barunka

Nejstarší babiččina vnučka; fikční, autobiografický obraz mladé Boženy Němcové.

paní kněžna

Hodná, milá, stará se o svou schovanku Hortensii, babičky si váží a chová se k ní jako k sobě rovné. Předobrazem byla vévodkyně Kateřina Vilemína Zaháňská.

Viktorka

Její příběh se vypráví v knize, zamiluje se do vojáka a otěhotní, on nejspíš zahyne a Viktorka se pomate a hodí své dítě do splavu.

Symbolický hrob bláznivé Viktory se nachází v Červeném Kostelci, kde Božena Němcová žila od září 1837 do dubna 1838. Předobrazem postavy byla Viktorie Židová, která nakonec zemřela sešlostí věkem v roce 1868 ve svém rodišti, nedaleké Červené Hoře (patřící do kostelecké farnosti) a byla pohřbena na tehdejším kosteleckém hřbitově do společného hrobu chudých.

Za zpodobnění Viktory se někdy vydává motiv na rubu české 500korunové bankovky; oficiálně jde ale o obecnější „symbol ženských postav z díla Boženy Němcové“.

Úkoly pro úpravy textu – samostatná práce

- 3) Přečtěte si pozorně text a odstraňte znaky, které do textu nepatří
- 4) Vytvořte styly následujících parametrů a těmito styly upravte text
 - a) Styl (název Babička) Arial, 21,5b., barva písma modrá, zarovnání na střed, mezery před a za auto
 - b) Text v článku Babička (styl vyprávění) Times New Roman, 12.b, zarovnání do bloku, odsazení prvního řádku v odstavci o 1,22 cm, řádkování 1,5, mezery před a za 12b., kontrola osamocených řádků.
 - c) Text Postavy (styl Postavy), Arial, 14b., kurzíva, mezery před a za auto, zarovnat na střed
 - d) Zbývající text (text4) písmo Calibri, 12b., zarovnání do bloku, řádkování přesně 14b., mezery před a za auto

Babička

Babička – Magdaléna Novotná žila v pohorské vesnici Olešnici u slezských hranic. Měla syna a dvě dcery. Jednoho dne obdržela od starší z dcer – Terezky dopis, ve kterém jí dcera psala, že její muž Jan Prošek, který dříve sloužil ve Vídni, byl přeložen do Čech na panství kněžny Kateřiny Zaháňské. Zvala babičku, aby se k nim navždy přestěhovala. Babička nechtěla opustit svoji rodnou vesničku a přátele, ale zároveň chtěla vidět svoji dceru a poznat svá vnoučata, která doposud ještě neviděla.

Nakonec odepsala, že přijede. Babičku všichni, zejména děti (Barunka, Vilém, Jan, Adélka), netrpělivě očekávali. Děti se dohadovaly, jak ta jejich babička asi vypadá. Když přijela, měli všichni velkou radost a Barunka s ostatními z ní nemohli oči spustit. Připadala jim krásná, ale děti nevěděly, proč má tak šedivé vlasy, málo zubů, scvrklé ruce. To jim ovšem babička vysvětlila. Babička se svými vnoučaty chodívala na procházky, vyprávěla jim různé příběhy a modlila se s nimi i za ně.

Babička si zvykla na nový dům na Starém bělidle, ale scházela jí práce, proto předla len a krmila drůbež. Ve vsi ji měli všichni brzo rádi. Babička si také někoho oblíbila. Byla to dívka jménem Kristla, hospodské děvče. Ale brzy si babička oblíbila i komtesu Hortensii, která krásně malovala a namalovala i babičku.

Ve vsi bylo jedno, dříve krásné děvče. Jmenovala se Viktorka, byla dcerou sedláka. Zamiloval si ji jeden hoch z vedlejší vsi, ale do vesnice přijeli myslivci a jeden ji začal pronásledovat. Viktorka se z toho zbláznila a běhala po lesích, nemluvila s lidmi, jen zpívala u splavu, snad svému dítěti, které tam utopila. Jednoho dne přišla bouře a Viktorku zasáhl blesk.

Rodina Proškova (ve skutečnosti Panklova) měla i jiné přátele. Byl to například myslivec a mlynář, kteří k nim chodili zejména v neděli.

Kristla se vdala za svého milého Mílu. Za několik týdnů se na Starém bělidle lidé dozvěděli, že se slečna Hortensie bude vdávat za italského malíře. Všichni jí to přáli, ale komtesa zemřela. Zanechala malého synka.

Nikdo by neřekl, jak Proškovice babička zestárla. Na jaře začala kašlat a nemohla už ani chodit do kostela. Proto poslala na všechny strany dopisy, aby k nim přijeli. Za několik dní babička zemřela. Všichni lidé, kteří ji znali, plakali, protože ji měli velice rádi.

Když se konal babiččin pohřeb, hleděla kněžna Zaháňská z okna, vzdychla a zašeptala: „Šťastná to žena!“

Postavy

babička

Moudrá, laskavá a starostlivá žena, hluboce věřící, lidé si jí váží, stará se o vnoučata a hospodářství, všem pomáhá.

Barunka

Nejstarší babiččina vnučka; fikční, autobiografický obraz mladé Boženy Němcové.

paní kněžna

Hodná, milá, stará se o svou schovanku Hortensii, babičky si váží a chová se k ní jako k sobě rovné. Předobrazem byla vévodkyně Kateřina Vilemína Zaháňská.

Viktorka

Její příběh se vypráví v knize, zamiluje se do vojáka a otěhotní, on nejspíš zahyne a Viktorka se pomate a hodí své dítě do splavu.

Symbolický hrob bláznivé Viktory se nachází v Červeném Kostelci, kde Božena Němcová žila od září 1837 do dubna 1838. Předobrazem postavy byla Viktorie Židová, která nakonec zemřela sešlostí věkem v roce 1868 ve svém rodišti, nedaleké Červené Hoře (patřící do kostelecké farnosti) a byla pohřbena na tehdejší kosteleckém hřbitově do společného hrobu chudých.

Za zpodobnění Viktory se někdy vydává motiv na rubu české 500korunové bankovky; oficiálně jde ale o obecnější „symbol ženských postav z díla Boženy Němcové“.